Глава 5. Герб Царства Небесного

- Найкрасивіші квіти Кореї
- Шімджон, що зворушує інший шімджон
- Артистизм збагачує світ
- ЗМІ, що висвітлюють загальнолюдські цінності
- Справедливість після сліз
- Віддавання веде до процвітання
- Наука — це сходинка

Найкрасивіші квіти Кореї

Коли люди вперше чують спів «Маленьких ангелів», він справляє на них дуже глибоке враження. Відчувають, наче їх охоплює хвиля любові і гармонії. І я щоразу чую коментарі на кшталт: «Це звучить, немов співають ангели». Варто одній людині висловити своє захоплення, інші починають хвалити ще більше: «Те, що я чую, — це не пісня! Це щасливий хор, який посилає дощ у пересохлу душу».

Якщо ми спробуємо дати визначення Руху об’єднання короткою фразою, то воно звучатиме як «культура шанобливого серця». «Шанобливе серце», яке я назвала корейським словом «хьоджьон», означає щиру посвяту та любов до нашого Небесного Батька. До слова «серце» мій чоловік придумав корейське слово «шімджон», тобто сутність краси і первісне коріння любові. Саме краса стимулює любов постійно нарощувати свою силу. Культура шімджон виходить за межі часу і простору. У світі, в якому звільнено Бога, чиста і непорочна культура шімджон тектиме вперед, немов річка, і віятиме, немов легкий вітерець, проявляючись в усіх формах мистецької творчості.

Засновані 1962 року, «Маленькі ангели» провели близько 7000 виступів в усьому світі

Ісус казав дітлахам, що Царство Небесне належить їм. Дитина, яка безтурботно спить, є уособленням миру. Щира дитяча посмішка найкраще ілюструє щастя. Тендітний дитячий голос відкриває шлях до сердець, заспокоює стражденних і є виявом щастя й миру. Саме сила невинних дитячих голосів, що поєдналися в пісні, стала причиною того, що ми разом із чоловіком заснували «Маленьких ангелів Кореї» — дитячий народний танцювальний і співочий колектив.

За часів Корейської війни я бачила багато талановитих митців, які були бідними безхатьками і біженцями, й не мали змоги проявити свої таланти. У той нужденний повоєнний період тільки декілька людей повірили в силу музики і танцю. Решта навіть слухати не хотіли, коли ми з чоловіком заводили розмову про культуру і мистецтво. Люди крутили головами, кажучи: «Зараз важко навіть знайти їжу… Не марнуйте свого часу на культуру». Однак я сприймала культуру не як розкіш, а як життєво важливу річ.

Упродовж 5000 років відточення культури було частиною щоденного життя корейців. Ми — люди мистецтва. Корейська культура унікальна і прекрасна, незважаючи на те, що чималу її частину було втрачено під час негараздів двадцятого століття. За моїх шкільних років найулюбленішою розвагою для мене було малювання. Я навіть замислювалася над тим, аби стати митцем. Однак замість того, щоби вкладати у власну мрію, я вирішила допомогти засяяти на світовій сцені винятковій красі корейської культури.

Саме так з’явилися «Маленькі ангели Кореї». 5 травня 1962 року ми з чоловіком заснували цей дитячий народний балет. Тоді Корея була бідною країною, яка долала політичні негаразди. Чимало наших членів церкви з цим не погоджувалися. Першим аргументом стало те, що в нас не було достатньо грошей навіть на будівництво церкви, не кажучи вже

про кошти на організацію пісенно-танцювального колективу. Також доводили, що краще створити дорослий хор, аніж дитячу танцювальну трупу. Наводили десятки різних заперечень щодо цього плану, однак ми з чоловіком зосталися непохитними, і врешті-решт усі об’єдналися заради «Маленьких ангелів Кореї».

Наступною перешкодою на нашому шляху став вибір місця, де дівчатка могли би тренуватися. Однак нам вдалося отримати безкоштовно напівзруйнований склад. Там протікав дах і були вибиті шибки. Та ми швидко зробили ремонт, перетворивши його на репетиційну залу. У ній не було обігрівачів, тому взимку дівчаткам доводилося дихати на свої руки, аби зігріти їх. Щойно новини про те, чим ми займаємося, розлетілися, опоненти нашої церкви насміхалися і казали: «Ангели літають на небесах, а ті дівчатка нагадують плескання в болоті!».

Однак дівчатка і їхні вчителі мали велику жагу до успіху. У душі вони керувалися девізом: «Чудовим танок робить прекрасна душа. Прекрасна душа робить і пісню вражаючою, а обличчя — красивим». Протягом трьох років вони наполегливо тренувалися, проливаючи піт і сльози. Після всіх цих виснажливих тренувань вони вирушили у світове турне з величним девізом: «Піднімемо прапор Кореї у світі!».

Перший виступ «Маленьких ангелів» відбувся 1965 року в місті Геттісберг, що в Пенсільванії, для колишнього президента США Дуайта Ейзенхауера. Це місто прославилося завдяки урочистій промові президента Лінкольна, яку він виголосив на честь тих, хто загинув під час Громадянської війни в США. Тож із цього відомого місця почалася подорож «Маленьких ангелів», мета якої — показати красу корейської культури. Після виступу президент Ейзенхауер спершу пригадав свій візит до Кореї 1952 року, відтак високо оцінивши виступ колективу. Лагідно всміхнувшись, він сказав: «Виглядало, немов небеса спустилися на землю».

Однак для групи новачків це було справжнім викликом — вперше публічно виступити перед колишнім президентом Америки. Нерідко навіть добре відомим у своїх країнах співакам і танцюристам не вдавалося вразити американську аудиторію. Проте я зовсім не хвилювалася. Адже спів дітей — це невинність, тому з власного досвіду я знала, що безневинні діти творять мир і гармонію.

Починаючи з виступу в Геттісберзі, «Маленькі ангели» дарувалии радість скрізь, куди б не приїхали. Вони виступали в багатьох залах Сполучених Штатів. Коли діти починали співати корейські пісні, як-от «Весна на Батьківщині» або «Аріран», люди спершу запитливо зводили брови. А тоді заплющували очі й слухали. Урешті, вони починали плакати. Коли «Маленькі ангели» танцювали маленьких наречену і нареченого в корейських традиційних костюмах, публіка починала слідувати їхньому ритму, відтак відгукуючись щирими аплодисментами. Коли танцюристи піднімали ногу, одягнуту в традиційну корейську білу шкарпетку, яка підкреслювала елегантність і красу ліній, що відображено в корейському мистецтві, в людей із Заходу це викликало неабиякий захват. Так, без жодного слова, «Маленькі ангели» передавали наші традиції і красу. Вони мандрували світом, як посли корейської культури, демонструючи юнацьку енергію, чистоту і щастя — цінності, яких так прагнула західна аудиторія.

Шімджон, що зворушує інший шімджон

Одного дня генеральний директор «Маленьких ангелів» — доктор Пак Бо Хі — отримав запрошення. Воно надійшло з Об’єднаного Королівства. На початку 1970-х корейцям було дуже складно виїхати до Великобританії. Однак, хоч як дивно, «Маленьких ангелів» запросили виступити перед британською королівською сім’єю. Досі ніхто з артистів із Далекого Сходу не отримував такого запрошення.

Танцюристи швидко зібрали свої речі. Щоби долетіти до Лондона, потрібно було зробити декілька пересадок із літака на літак. Однак 1971 року в лондонському Палладіумі під час Королівського естрадного спектаклю «Маленькі ангели» виступили для королеви Єлизавети II. Наші прекрасні дівчатка з Республіки Корея були світлим променем серед усіх видатних артистів, які там виступали. Їхні милі, але динамічні і яскраві танці декілька разів зривали бурні овації. Наступного дня подію висвітлили в газетах і на телебаченні. Для британців Корея перестала бути культурним болотом, і постала як країна з яскравою мистецькою традицією.

На сьогодні прекрасні голоси «Маленьких ангелів Кореї» вже прозвучали в більше ніж 80 країнах. Вони побували на всіх п’яти континентах і виступали понад 7000 разів, включно з виступами в Центрі виконавчих мистецтв ім. Дж. Кеннеді 1971 року та перед Генеральною Асамблеєю ООН 1973 року. Їх показували по телевізору близько 800 разів, вони зустрічалися з багатьма президентами і прем’єр-міністрами. «Маленькі ангели» брали участь у заходах, присвячених відзначенню 200-річчя незалежності Америки і 10-річчя встановлення дипломатичних відносин між Китаєм та Південною Кореєю. Вони подорожували Японією, Сполученими Штатами, Європою,

Азією, Африкою і Південною Америкою. Куди б вони не приїжджали, їх усюди зустрічали з похвалою й аплодисментами. Навесні 1990 року дитячий народний балет виступив у Москві, і йому вдалося розтопити серця комуністичних лідерів. У травні 1998 року виступ ангелів у Пхеньяні, що в Північній Кореї, зробив внесок у примирення між Північною і Південною Кореєю.

Найбільшим стало турне «Маленьких ангелів» до 22 країн-учасниць військової місії ООН у Корейській війні. 2010 року з нагоди 60-ї річниці початку Корейської війни ми послали «Маленьких ангелів» виступити перед ветеранами 22 країн, що надсилали свої війська, гуманітарну або медичну допомогу. Це було найвагоміше їхнє турне. Протягом трьох років в кожній країні вони давали «концерти вдячності» на честь ветеранів. Адже Корея отримала надзвичайну допомогу від цих країн, коли цього найбільше потребувала. Ми проголосили, що настала пора щось повернути взамін. Ті, з ким ми зустрічалися, ще мали яскраві спогади про Корею; вони стверджували, що досі не перестали любити нашу країну.

Дехто з корейців критикував це турне, мовляв, ми — приватний колектив, а не офіційні представники уряду. Однак ми були виразниками душ корейців і Божого Шімджон. У кожній країні ветерани війни гордо виходили на сцену у своїй вицвілий формі, вкритій медалями. Це справді була вражаюча подія.

Ефіопія і Південно-Африканська Республіка — дві африканські країни, які надіслали свої війська. 1980 року комуністи прийшли до влади в Ефіопії. Вони перемістили всіх ветеранів Корейської війни у табір на околиці Аддис-Абеби. Насправді це місце нагадувало концентраційний табір. Ветерани поділилися своїми болючими спогадами про те, як влада переслідувала їх, як вони змушені були продавати свої медалі, аби хоч якось забезпечити свої сім’ї. Побачивши «Маленьких ангелів», вони не могли стримати сліз, бо розуміли, що бідна, роздерта навпіл

корейська нація стала розвиненою країною і готова віддячити їм. Щасливий кінець цієї історії в тому, що концерти «Маленьких ангелів» допомогли привернути увагу уряду до важкого становища ветеранів, і зараз він намагається все швидко надолужити.

Під час виступу у Вашингтоні ветерани Корейської війни ридали, слухаючи, як «Маленькі ангели» співають «Аріран» і «Боже, благослови Америку». У Данії, в місті Копенгаген, принцеса Бенедикта вийшла до 300 ветеранів війни під час виступу.

Під час прибуття в Непал 2016 року «Маленьких ангелів» тепло зустріли місцеві мешканці і студенти. Діти виступили блискуче на концерті з нагоди інавгурації Міжнародної асоціації парламентарів за мир. Концерти, що проходили в президентському палаці й інших залах, не залишили непальців байдужими. Місцеві ЗМІ також високо оцінили виступ дитячого колективу: «“Маленькі ангели” є тими, хто відповідає на Божий заклик; вони — ангели-охоронці, що поширюють мир в усьому світі».

11 серпня 2019 року: церемонія відкриття Міжнародного культурного центру Хьоджон, Чонвон, Південна Корея

Одна дитина може й не надто вплинути, однак якщо група дітей, зібравшись разом, заспіває з чистою душею, вони здатні розтопити закам’янілі серця та розвіяти війну й конфлікти. Нерідко люди вважають, що світ рухає політика, однак це не так. Саме культура і мистецтво змінюють світ. Прихильність, а не розум, є тою, що не залишає людей байдужими. Ідеологія і політичні режими змінюються тоді, коли душі людей стають сприйнятливими.

Пів століття тому «Маленькі ангели» поставили собі за мету показати світові корейську культуру. Вони були передвісниками корейської хвилі, включно з кей-попом, яка зараз шириться світом. Куди б ви не поїхали, в усьому світі вітають і аплодують корейській культурі. Початком цього феномена був концерт «Маленьких ангелів» у Геттісберзі 1965 року. Виступи безневинних дітей надалі захоплюють аудиторію, і нагадуючи скептикам істину: ми можемо об’єднатися.

Артистизм збагачує світ

1984 року декілька талановитих випускників Школи виконавчого мистецтва «Маленькі ангели», що нині має назву Середня і вища школа мистецтв Санхва, повернулися після навчання в таких закладах, як Академія принцеси Ґрейс у Монако та Королівської балетної школи в Об’єднаному Королівстві. Визнаючи їхній великий потенціал, ми створили професійну балетну трупу — «Юніверсал-балет», щоби дати можливість цій талановитій молоді не лише продемонструвати свої здібності, а й надихнути публіку та вплинути на нашу країну.

Тоді мій чоловік так описав внутрішню цінність балету: «Коли балерина стоїть на кінчиках пальців з піднятою до Небес головою, її статура відтворює благоговіння перед Богом. Це є виявом палкої туги. Балетні танцюристи своїм прекрасним тілом, яким їх наділив Бог, висловлюють свою любов до Нього. Це найвища форма мистецтва».

Сцена з «Лебединого озера» у виконанні «Юніверсал-балет» у Північній Америці та Європі

Художньою директоркою трупи стала Адрієнна Деллас. Однією із засновників трупи була Мун Хон Сук, моя невістка, випускниця школи «Маленьких ангелів», яка вивчала балет в Академії принцеси Ґрейс та була примою-балериною Вашингтонської балетної компанії. Влітку 1984 року «Юніверсал-балет» дав свій перший концерт «Попелюшка» в Центрі виконавчого мистецтва «Маленькі ангели» у Сеулі.

На ту пору Корейський національний балет був єдиною балетною трупою в Кореї. Він виступав тільки всередині країни, через це Корея перебувала на околиці балетного світу. Завдяки «Юніверсал-балет» країна вийшла на світову сцену. Трупа побувала в 21 країні і показала близько 100 різних вистав під час 1800 виступів. У такий спосіб вона відображала свій девіз: «Небесне мистецтво створює світ краси». Серед багатьох відзнак трупа отримала нагороду «За культуру і мистецтво Республіки Корея».

До початку 2000-х років «Юніверсал-балет» представляв школу класичного російського балету. Пізніше трупа розширила свій репертуар, поповнивши його виставами європейського романтичного і сучасного балетів. Зараз вона ставить як корейські, так і вистави інших країн, а також творить власний інноваційний і оригінальний стиль. «Юніверсал-балет» був першою корейською компанією і другою в Азії, яка виконала шедевр Джона Кранко — драматичний балет «Онєгін». Ба більше, це була перша корейська трупа, яка поставила шедевр із репертуару Королівського балету Великобританії — «Ромео і Джульєтту» сера Кеннета Макміллана.

Також трупа створила унікальну виставу на основі корейських національних казок і традицій. Найвідомішу з цих робіт — «Шім Чон» — було створено 1986 року. Це історія про дитячу шанобливу любов. Виставу було поставлено 200 разів у 10 країнах, і вона не залишила байдужими душі людей усього світу. У межах світового турне 2012 року трупу було запрошено продемонструвати красу корейського балету у

світових балетних центрах — Москві і Парижі. Публіка дуже тепло зустріла оригінальний балет «Чун Хян», в основу якого покладено давню легенду про чисту любов, і адаптований для дітей мюзикл «Шім Чон».

Багато років тому, коли Кореї не було чого показати на глобальному культурному рівні, «Юніверсал-балет» з’явився, немов одинокий журавель. Подорожуючи всіма континентами і долаючи чимало труднощів, трупа показала всім людям високий стандарт корейського мистецтва. Колектив продовжить свій рух уперед, керуючись Божою любов’ю.

ЗМІ, що висвітлюють загальнолюдські цінності

1975 став роком, коли у світі настали темні часи. У квітні Сполучені Штати покинули В’єтнам, залишивши країну в лапах комуністів. Люди були шоковані й налякані різаниною, яку комуністи влаштували у В’єтнамі та сусідній Камбоджі. Комуністи піднімали голову по всьому світу.

Я народилася в Північній Кореї і з власного досвіду знаю жорстокість комунізму та злидні війни. Тож я добре розуміла, що поразка у В’єтнамі призведе до кривавих погромів і поширить цю безжалісну ідеологію на сусідні країни.

Рух об’єднання розвивався в 70-х роках в Японії, однак комунізм теж набирав там силу. Корейська діаспора в Японії розділилася на окремі — просеульську і пропхеньянську — групи, які часто ворогували між собою. Ми з чоловіком вирішили, що найефективнішим шляхом впливу на Японію як на вільне суспільство з метою захисту від комунізму буде створення газети.

У демократичних країнах ЗМІ переважно займають якусь одну сторону замість того, щоб демонструвати збалансованість. Аби охопити більшу долю ринку, редактори підтримують сили, які переслідують неполіткоректних або релігійні меншини. Ми з чоловіком уявляли собі інші ЗМІ, конструктивні, які є прикладом справедливості і загальнолюдських цінностей. Саме з такими поглядами в січні 1975 року в Токіо ми заснували газету «Секай Ніппо».

Наші японські члени церкви покладали великі сподівання на цю газету. Однак згодом вони зрозуміли, що керівництво газетою схоже на нічне

сходження на гору з важким тягарем. Організації лівого толку протистояли нам усіма можливими способами, тоді як «Секай Ніппо» отримала підтримку законослухняних громадян і антикомуністичних організацій. Вона стала газетою, яку полюбили японці. Сила істини захистила Японію від комунізму. «Секай Ніппо» й досі безстрашно повідомляє об’єктивну істину.

На початку 1981 року ми з чоловіком занепокоїлись, коли почули, що газету «Вашингтон Стар», консервативний голос у Вашингтоні, закрили. У місті було дві добре відомі газети: «Вашингтон Пост» і «Вашингтон Стар». Остання, що виходила понад 130 років, зіткнулася з фінансовими труднощами. Якийсь час у місті, яке має найбільший вплив на політику в Сполучених Штатах, виходила тільки одна газета — «Вашингтон Пост», редакційна позиція якої була лівого спрямування.

Вашингтон потребував газети, яка би захищала віру, свободу і сімейні цінності. На ту пору не знайшлося американських консерваторів, які були готові заповнити цю прогалину. Коли ми з чоловіком вирішили взяти на себе таку відповідальність, люди, намагаючись бути обачними і мудрими, постійно повторювали нам, що видавати нову газету в столиці Сполучених Штатів буде непросто. Ми ніколи не відступали від намічених цілей тільки тому, що це було складно, а отже, так само вчинили й тоді.

17 травня 1982 року: «Вашингтон Таймс», Вашингтон, округ Колумбія

Після титанічних зусиль, що їх ми доклали, шукаючи будівлю, друкарські верстати, компетентних, досвідчених працівників, 17 травня 1982 року було видано перший примірник «Вашингтон Таймс». Наші опоненти казали, що ця газета стане рупором пропаганди Церкви об’єднання, однак це було не більше, ніж упередження.

Сьогодні складно видавати газету й отримувати від цього прибуток. «Вашингтон Таймс» була збитковою від своїх початків. Однак її закриття позбавило би столицю США консервативної газети. Це означає, що зникла би газета, яка відстоювала віру і сім’ю. Люди дивилися на кошторис і міркували: «Як довго проіснує ця газета?». А втім, що більше вони сумнівалися, то сильнішою ставала наша з чоловіком віра і дужчала посвята працівників «Вашингтон Таймс».

Разом із ними ми рішуче стали на захист демократії, сімейних цінностей, моралі та ролі жінок. У підсумку, популярність газети почала зростати. Рік за роком справи йшли дедалі краще. Нині, у часи інтернету, вона є однією з найвпливовіших газет Сполучених Штатів.

Під час банкету з нагоди 15-річчя заснування газети ми отримали привітання від відомих світових лідерів. Колишній президент США Рональд Рейган розповідав людям, що ми відіграли головну роль у поразці комунізму. Зокрема, він сказав: «Як і я, ви приїхали у Вашингтон на початку найважливішого десятиріччя цього століття. Разом ми закачали рукава і почали працювати. І, до речі, ми перемогли в холодній війні».

Прем’єр-міністерка Об’єднаного Королівства Маргарет Тетчер також висловила вдячність. Вона надіслала привітання: «У складні часи навіть ще більше, ніж зазвичай, консервативний голос має бути добре чутно в ЗМІ. Доки «Вашингтон Таймс» живе і працює, консервативні погляди не буде придушено».

«Вашингтон Таймс» — це впливова газета, яка, однак, не є спрямованою тільки на еліту. Вона представляє всі верстви суспільства та надихає громадян жити порядним і здоровим життям. «Вашингтон Таймс» було засновано як голос істини для людей усього світу.

Справедливість після сліз

У 1990-х роках китайський уряд започаткував Північно-східний азіатський проєкт з метою з’ясування історичних фактів та захисту стабільності цього регіону. Тоді газета «Сеге Ільбо» відрядила кореспондента в міста Даліан і Дандонг, аби провести розслідування. Кореспондент мав намір відвідати будівлю суду Лушань у місті Даліан, яке японці називали Рьоджун, адже там раніше був японський колоніальний суд. Однак він так і не зміг знайти будівлю суду, в якій свого часу несправедливо засудили багатьох корейських патріотів. Китайський уряд уже давно продав її.

Цей звіт покраяв наші з чоловіком серця. Корейцям було боляче чути, що поступово зникає історична спадщина наших героїв Руху за незалежність, які ризикували своїм життям заради свободи Кореї. Тож ми вирішили купити ту будівлю. Для нас вона була безцінною. В історії сучасності будівля суду Лушань є свідченням страждань корейців, спадщиною їхнього патріотичного духу. Багато корейців поділяють наші погляди щодо того, що такі історичні місця не мають потрапляти до байдужих рук.

Урешті-решт, після перемовин із власником корпорація «Сеге Ільбо» придбала цю будівлю і відновила її, зробивши там музей. Зокрема, було запрошено експертів, які, уважно дослідивши старі документи, змогли відтворити первісний вигляд судової кімнати. Зараз будівля суду Лушань є тією історичною пам’яткою свободи, яку неодмінно повинна побачити молодь із Китаю, Кореї й інших країн, яка приїжджає в Даліан.

Позаяк цей проєкт було започатковано задля всієї Кореї, ми запропонували корейським громадянам також долучитися і пожертвувати кошти. 1993 року корпорація «Сеге Ільбо» заснувала Меморіальний фонд патріотів- мучеників у Йосу. Фонд не тільки збирав історії про хоробрість, рішучість та жертовність борців за незалежність

Кореї, а й також працював над побудовою миру в Північно-Східній Азії.

Так склалося історично, що відносини між сусідніми країнами в Північно-Східній Азії були доволі напруженими. Це нагадувало розплутування клубка, адже дуже складно було знайти початок. Однак нічого неможливо досягти, якщо сидіти склавши руки. Тому завдяки відновленню будівлі суду Лушань корпорація «Сеге Ільбо» привернула увагу до тодішнього болю й дала змогу відвідувачам доторкнутися до історії корейців у період національної кризи. Також це стало своєрідним нагадуванням про важливість досягнення миру як усередині країни, так і між сусідніми державами.

Після запуску газет у Японії і Сполучених Штатах наш рух також почав видавати «Тіємпос Дель Мундо» в Латинській Америці та «Мідл Ість Таймс» у Стамбулі. І лише 1989 року корейський урядовий інститут свободи преси дозволив нам почати випускати «Сеге Ільбо» в Сеулі.

1 лютого 1989 року: заснування «Сеге Ільбо», Сеул, Корея

Позаяк саме релігійний рух заснував газету, то ми, природно, зіткнулися з опором. Так само, як у Сполучених Штатах, нас почали висміювати і в Японії. «Ось побачите, ця газета стане рупором пропаганди Церкви об’єднання, — казали люди. — Це буде просто релігійна брошура». Найзарозуміліші стверджували: «Не пройде й року, як видання закриють».

Однак ми були непохитними у своїй рішучості створити професійне джерело новин, що служитиме Кореї, подаючи чесні й неупереджені новини та погляди. 1 лютого 1989 року друкарські верстати запрацювали — й перший випуск «Сеге Ільбо» побачив світ із тиражем 1,2 мільйони примірників. Ми твердо вірили, що ЗМІ мають бути голосом сумління й істини. Це переконання є непохитним уже понад 30 років.

Проте наші зусилля викликали не лише критику. Коли «Сеге Ільбо» викрила корупцію в лавах корейської правлячої партії, проти невинних і непричетних до газети підприємств неочікувано розпочали податкові розслідування, внаслідок яких деякі з них збанкрутували. Зокрема, уряд почав переслідувати «Тонгіль Індастріз», що виготовляла деталі для машин, а також «Донгян Агрікалче Машинері», що випускала спеціалізоване сільськогосподарське обладнання, і зрештою ті змушені були припинити свою діяльність. Різні впливові особи вимагали звільнення головного редактора газети.

Ми не піддалися на залякування і спокуси, а натомість підняли прапор соціальної справедливості й доброчесності. Згодом, не перестаючи подавати цінні новини й висвітлювати різні погляди, «Сеге Ільбо» таки здобула перемогу.

Засновуючи «Сеге Ільбо», ми з чоловіком усвідомлювали, що газета виходитиме у світ у дуже бурхливі часи. Незважаючи на те, що «Сеге Ільбо», як та одинока сосна стояла серед поля, вона завжди захищала справедливість, викривала шахрайство, корупцію й інші суспільні вади. Газета ніколи не обслуговувала певної політичної ідеології чи релігійної групи. Репортери й редактори були зразковими професіоналами та

проливали кров, піт і сльози заради корейців і людства.

Віддавання веде до процвітання

Коли я була маленькою дівчинкою, в мене ніколи не було грошей, та я навіть не знала, що це. Трохи підрісши, у вирі розділення Кореї ми змушені були тікати з дому з порожніми руками, щоби вижити. Тривалий час ми не мали ні гроша в кишені. Ба більше, мамина мама та моя мати присвятили себе Божій волі, тому наше життя зовсім не було пов’язане з грошима.

Після шлюбу десятину і пожертви, які збирали, ми дуже швидко витрачали на громадські потреби. Я взагалі не переймалася питаннями моди. Іноді, коли бачила дорогу дамську сумочку, то замислювалася, на що можна було б використати гроші з цієї сумочки. Важливим було не те, скільки в гаманці грошей, а те, на що їх витратили. Адже від того, як людина витрачає гроші, залежить її доля. Згідно з Божим словом, наша відповідальність полягає в тому, щоби панувати над творінням з любов’ю і ділитися власним добробутом. У Книзі Буття написано, що Бог створив Адама і Єву та сказав їм: «Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею».

Економічна діяльність нашого руху почалася скромно в останні місяці Корейської війни, в хатинці Батька Муна, зліпленій з каміння та глини, що була розташована в районі Помільдонг у місті Пусан. Батько Мун разом з одним зі своїх послідовників Кім Вон Пілем малювали портрети і продавали їх американським солдатам. Коли церква переїхала до Сеула, члени церкви збирали поштові марки, а також розфарбовували чорно-білі фото і продавали все це біля доріг. Таким простим бізнесом ми підтримували нашу місіонерську діяльність.

Першим нашим кроком на шляху до справжнього комерційного підприємства стало заснування 1960 року «Тонгіль Індастріз». Нині Корея постачає багато різноманітної продукції в усьому світі. Однак у 1960-х роках ніхто навіть не міг собі уявити, що корейська машинобудівна промисловість зросте до такого високого рівня. Ми розпочали «Тонгіль Індастріз» з японським токарним верстатом, який давно мав бути на смітнику. Ми молилися з надією, що Бог благословить нашу нову компанію й одного дня вона стане провідним підприємством з виробництва деталей для машин у світі. Розвиваючи нашу експертизу, «Тонгіль Індастріз» з виробника пневматичних рушниць виросла до постачальника обладнання, яке використовували для оборони нашої країни. Як головне машинобудівне підприємством Кореї ми не тільки оволодівали новими технологіями, щоб допомогти своїй країні, а й ділилися ними з людьми в усьому світі.

Наступною було засновано «Ільхва Компані Лтд» — компанію, що стала піонером з експорту високоякісної продукції з женьшеню. На ту пору в західних країнах про женьшень ще не знали, хоч нині ця рослина відома в усьому світі. «Ільхва» добре відома не тільки як виробник якісної продукції, а і як лідер у сфері дослідження женьшеню.

Дослідження і виробництво «Ільхва Компані Лтд», оздоровча продукція з женьшеню

Натхнені нашими поглядами, члени руху започаткували чимало бізнесів. Наша мета виходила за межі підтримки економічного розвитку Кореї та світу. Вона полягала в створенні умов, щоби людство могло насолоджуватися взаємним процвітанням. Ми віримо, що неодмінно потрібно ділитися технологіями з усіма людьми. Опираючись на гармонійне поєднання цінностей істинної сім'ї та технологій з довколишнім світом, ми всі можемо жити і працювати разом у приємному соціальному середовищі.

Рушійною силою, яка стоїть за всіма цими діями, є наша філософія життя заради інших. Фундаментальна істина її полягає в тому, що ми маємо піклуватися про тих, хто є менш удачливий, ніж ми. Багата людина, котра вдячна іншим і котра допомагає іншим, створить багату громаду, націю і світ.

Бог наділив кожного з нас даром творити. Кожна людина повинна мати можливість повною мірою насолодитися цим даром. Прагнення однієї людини заволодіти всім, а також відмова однієї країни ділитися науковими відкриттями, технологією чи ресурсами в часи, коли інші потребують допомоги, або бажання використати це все заради панування над іншими країнами суперечить Божій волі. Справді окремі люди або групи людей у тій чи іншій країні розвивають нові технології. Однак далі потрібно дати змогу й іншим отримати від цього користь, щоб усі насолоджувалися здоров'ям, добробутом і комфортом. Це і є шлях спільного процвітання.

Не варто пишатися тим, що у вашому вишуканому гаманці лежать новенькі купюри. Навпаки, ми маємо дбати про те, аби наші активи допомагали іншим. Істинна гордість настає тоді, коли ми витрачаємо свої гроші на цілі, які значно вищі за нас.

Наука — це сходинка

Час до часу можна почути, як віруючі знецінюють науку, начебто та не має нічого спільного з Богом, тоді як миряни знецінюють релігію, в якій нібито немає практичного сенсу. І ті, й інші відокремлюють Бога від науки, однак усі помиляються. Бог хоче, щоб ми розвинули науку і технології як інструмент, що дозволить нам з любов'ю практикувати володіння творінням. Це велике Боже благословення. Ми маємо любити природу з таким же шімджон, як її любить Бог, і плекати її заради усього людства. Це і є наука й технології, які зосереджені на Бозі.

1972 року ми разом із чоловіком провели першу Міжнародну конференцію за єдність наук (ICUS — International Conference on the Unity of the Sciences). Як і з кожним новим проєктом, ми подолали чимало перешкод і витримали нестерпні муки, щоби привести її на світ. Коли ICUS було вже засновано, багато вчених звинувачували нас, що ми використовуємо їх задля виправдання своєї діяльності. Було чимало випадків, коли розвиток ICUS ішов за таким сценарієм: учений отримував особисте запрошення із текстом: «Професоре, щиро запрошую вас взяти участь у майбутній науковій конференції». У відповідь ми отримували: «Я чув, що засновниками цього форуму є преподобний Мун Сон Мьон із дружиною, а я в опозиції до них».

Однак декілька років по тому той самий учений радо приймав запрошення і представляв свою роботу на конференції. Отже, він зрозумів істинну мотивацію проведення конференції. З роками ми отримали багато захоплених відгуків від учених з усього світу, які спершу виявляли підозру, та згодом почали брати участь у заході, а відтак перейшли на бік відданих прихильників. Адже завдяки ICUS вони розширили мету своєї роботи.

Ми завжди уважно ставилися до вибору тем ICUS. Зокрема, «Моральні орієнтири в науці» — ось тема першої конференції ICUS, що пройшла в

Нью-Йорку. Ми з чоловіком хотіли порушити питання про те, що можуть зробити вчені заради людства. У привітальному слові мій чоловік сказав: «Мета і ціль науки — втілити мрії людства. Наукова цивілізація за своєю природою має бути доступною всьому людству».

Друга конференція ICUS відбулася 1973 року в Токіо під гаслом «Сучасна наука й етичні цінності». Завдяки участі п’яти нобелівських лауреатів конференція набула широкого розголосу. Тоді як у першій конференції взяло участь лише 20 вчених зі семи країн, друга конференція зібрала 60 учасників із 18 країн. Усього за рік вона стала глобальним форумом.

Батько Мун звертається з з вітальним словом на ICUS

1981 року 10-та конференція ICUS у Сеулі, яка зібрала 808 учених з понад 100 країн світу, стала глобальним форумом цього напрямку. Під час цього заходу ми запропонували вільний і шляхетний обмін технологіями між країнами, те, чого ніхто навіть не міг собі уявити

протягом всієї історії. Адже ми вважаємо: позаяк науку і технології відкриває і дає нам Бог, то вони є надбанням усього людства. Ми наголошуємо, що жодна країна не повинна монополізувати ці спільні активи. Ми з чоловіком спонсорували ICUS саме з метою проголошення вільного обміну знаннями і технологіями.

Особливу увагу ми звертали на важливість обміну знаннями і технологіями з країнами, що розвиваються, — в Африці, Латинській Америці та Азії. Інакше кажучи, ми хотіли, щоби розвинені країни глобалізували передові стандарти науки і техніки, поділившись своїми інструментами та методами з країнами, що розвиваються. Наприклад, коли ми побачили проблему нестачі їжі в деяких регіонах Африки, то пожертвували обладнання німецьким місіонерам, щоби ті змогли відкрити ковбасну фабрику в Замбії. Також навчали передових методів вирощування врожаю і ведення тваринництва. Ми вирощували велику рогату худобу в Південній Америці, висаджували дерева і проводили заходи зі збереження природи зеленою та незайманою.

На Кона — великому острові Гаваїв — ми розвели кавові плантації. Збирання кави — напружена робота, а її вирощування вимагає справжньої майстерності. На початку ми зазнавали суттєвих збитків, бо не обприскували пестицидами, адже вони погано впливають на здоров’я людей. Однак вчасно знайшли спосіб відлякування комах без застосування руйнівної хімії — і зараз виробляємо преміальна каву без пестицидів.

Ми купили німецькі конвеєри для збирання автомобілів та відкрили автомобільні заводи в Китаї і Північній Кореї. Побачивши, як виснажливо працюють фермери, коли вручну садять рис, ми придбали фабрику з виробництва сільськогосподарських машин і надали їм обладнання, якого не вистачало. Дивлячись у небесну височінь, ми заснували «Коріа Таймс Авіейшн» з метою підтримання найсучасніших авіаційних технологій та розвитку космічної техніки. За всіма цими напрямками, природно, були і злети, і падіння, але наші погляди є незмінними. Ми вчимося на ходу й надалі інвестуватимемо.

23 лютого 2018 року: 24-та конференція ICUS, Сеул

Упродовж років форуми ICUS сприяли широкій науковій співпраці та встановленню нових дружніх відносин. 2000 року ми перейшли на новий рівень провидіння, тому призупинили їхню роботу. Однак 2017 року я відновила щорічні міжнародні конференції за єдність наук. Зокрема, 24-та конференція ICUS, що проходила 2018 року, зібрала сотні учасників, відданих новому підходові до наукових досліджень. У вітальній промові на конференції я проголосила: «Ми маємо вирішити багато проблем, які постали перед світом, незалежно від того, релігійні вони чи наукові. Для цього ми насамперед повинні мати правильне уявлення про Бога як про першоджерело Всесвіту, а також про Істинних Батьків. Тільки в цьому разі ми зможемо розв’язати ці питання».

ICUS згуртовує вчених, інженерів і винахідників, щоби гармонізувати технології та інструменти, якими ми користуємося, з екологією світу природи і нашою первісною природою, яку створив Бог. Ці зусилля спрямовані на досягнення справжнього людського щастя та міцного миру.